

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Supremo Tribunal Administrativo (Portugal) w dniu 19 stycznia 2022 r. – Global, Companhia de Seguros S. A./Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-42/22)

(2022/C 171/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Supremo Tribunal Administrativo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Global, Companhia de Seguros S.A.

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 część B akapit pierwszy lit. a) szóstej dyrektywy VAT⁽¹⁾ i w konsekwencji obecny art. 135 ust. 1 lit. a) dyrektywy VAT⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „transakcji ubezpieczeniowych i reasekuracyjnych” obejmuje dla celów zwolnienia z VAT również działalności pokrewne lub pomocnicze, takie jak nabywanie i sprzedaż części samochodów uszkodzonych w wypadku?
- 2) Czy art. 13 część B akapit pierwszy lit. c) szóstej dyrektywy VAT i w konsekwencji obecny art. 136 lit. a) dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że nabycie i sprzedaż części samochodów uszkodzonych w wypadku uznaje się za dokonane wyłącznie na rzecz podmiotu zwolnionego z podatku, jeżeli towary te nie dały prawa do odliczenia VAT?
- 3) Czy okoliczność, że sprzedaż części samochodów uszkodzonych w wypadku przez zakłady ubezpieczeń nie jest zwolniona z VAT, w przypadku gdy nie powstało prawo do odliczenia VAT, jest sprzeczna z zasadą neutralności VAT?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. 1977, L 145, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2022 r. – Komisja Europejska / Rumunia

(Sprawa C-69/22)

(2022/C 171/22)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, M. Ioan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Rumunia, nie przyjmując i nie przekazując Komisji Europejskiej krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 6 ust. 1 i art. 10 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/2284 [z dnia 14 grudnia 2016 r.] w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych, zmiany dyrektywy 2003/35/WE oraz uchylecia dyrektywy 2001/81/WE⁽¹⁾;

— obciążenie Rumunii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że w dyrektywie (UE) 2016/2284 w sprawie redukcji krajowych emisji niektórych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych ustanowiono zobowiązania ograniczenia emisji pięciu kluczowych rodzajów zanieczyszczeń atmosferycznych na lata 2020–2029 i od roku 2030. W celu przestrzegania tych zobowiązań ograniczenia emisji i w celu przyczynienia się do osiągnięcia celów Unii w zakresie jakości powietrza art. 6 ust. 1 nakłada na państwa członkowskie obowiązek przyjęcia krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/2284 Rumunia była zobowiązana przekazać Komisji krajowy program ograniczania zanieczyszczenia powietrza do dnia 1 kwietnia 2019 r., a działania przewidziane przez władze rumuńskie powinny być zostać podjęte przed tą datą.

Z tego względu Komisja twierdzi, że Rumunia, nie przyjmując i nie przekazując Komisji krajowego programu ograniczania zanieczyszczenia powietrza do dnia wniesienia niniejszej skargi, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 6 ust. 1 i art. 10 ust. 1 dyrektywy (UE) 2016/2284.

(¹) Dz.U. 2016, L 344, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 4 lutego 2022 r. –M.A. / Valstybės sienos apsaugos tarnyba

(Sprawa C-72/22)

(2022/C 171/23)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: M.A.

Strona przeciwna: Valstybės sienos apsaugos tarnyba

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE (¹) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w związku z art. 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE (²) z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on przepisy prawa krajowego, takie jak mające zastosowanie w niniejszej sprawie, które w razie ogłoszenia stanu wojennego, stanu wyjątkowego lub sytuacji wyjątkowej spowodowanej masowym napływem cudzoziemców co do zasady uniemożliwiają ubieganie się o ochronę międzynarodową cudzoziemcowi, który nielegalnie wjechał i przebywa na terytorium państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca: czy art. 8 ust. 2 i 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE (³) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on przepisy prawa krajowego, na mocy których w razie ogłoszenia stanu wojennego, stanu wyjątkowego lub sytuacji wyjątkowej spowodowanej masowym napływem cudzoziemców osoba ubiegająca się o azyl może być zatrzymana tylko dlatego, że wjechała na terytorium Republiki Litewskiej, przekraczając granicę państwową Republiki Litewskiej nielegalnie?

(¹) Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

(²) Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

(³) Dz.U. 2013, L 180, s. 96.